

Evanjelický a. v. cirkevný zbor Levice

Kázeň – ThDr. Martin Riecky

Predpôstna: Dar Božej lásky (11. 2. 2018)

2. Kráľ 16, 10 – 11

Ked' kráľ Acház uvidel oltár v Damasku, poslal kňazovi Urijovi podobu oltára a plán celej jeho tavby. Kňaz Urij postavil oltár celkom podľa toho, čo kráľ Acház poslal z Damasku. A kňaz Urij tak urobil prv, ako prišiel kráľ Acház z Damasku.

Bratia a sestry

V posledné nedele sme na pokračovanie rozoberali príbeh izraelského kráľa Achába a jeho manželky Jezábel. Dnes si chcem všimnúť ďalšieho kráľa. Presunieme sa zo severného Izraela južnejšie do Judska, kde šestnásť rokov vládol judský kráľ Acház. Obdobie jeho vládnutia spadá do rokov 735 – 715 pred Kristom.

Čo vieme o tomto kráľovi? Biblia nám ho predstavuje ako človeka, ktorý sa vzdialil od viery v Hospodina. Tento kráľ rozširoval v Judsku modlárstvo, podobne ako v Izraeli Acháb s Jezábel. Písmo sväté nám o ňom hovorí nasledovné: *Chodil po ceste izraelských kráľov, ba aj svojho syna dal previesť cez oheň podľa ohavného zvyku národov, ktoré Hospodin zahnal pred Izraelcov. Obetoval a kádil na výšinách a na kopcoch i pod každým zeleným stromom (1. Kráľ 16, 3-4).*

Tento judský kráľ Acház sa veľmi bál svojho nepriateľa v podobe sýrskeho kráľovstva, ktoré ho začalo ohrozovať. Preto sa spojil s asýrskym kráľom Triglád Pilesarom, ktorý sa vydal do boja proti sýrskemu kráľovi a vo vojne ho porazil. Judský kráľ Acház bol asýrskemu kráľovi veľmi zaviazaný. Ako sa hovorí, „spolky čertove volky“, akosi sa svojmu záchrancovi chcel odvdáčiť. Preto pricestoval do Damasku v ústrety kráľovi Triglád Pilesarovi. Potom už čítame v Biblii: *Ked' kráľ Acház uvidel oltár v Damasku, poslal kňazovi Urijovi podobu oltára a plán celej jeho tavby. Kňaz Urij postavil oltár celkom podľa toho, čo kráľ Acház poslal z Damasku. A kňaz Urij tak urobil prv, ako prišiel kráľ Acház z Damasku.*

Teraz si predstavme tú hroznú situáciu. V Jeruzaleme stojí chrám, ktorý nechal postaviť Šalamún a v ktorom sa prinášali obete Hospodinovi. Teraz sa však kráľ Acház chce zaľúbiť svojmu spojencovi asýrskemu kráľovi, preto oltár jeho božstiev zakreslil a nechal podobný vybudovať v Jeruzalemskom chráme. Ale čo s oltárom Hospodinovým? Dá sa vôbec spojiť viera v jediného Boha s pohanstvom iných národov? Potom sú v Biblii zapísané tieto hrozné slová: *Ked' prišiel kráľ z Damasku, prezrel si oltár. Potom sa kráľ priblížil k oltáru, vystúpil naň a spálil spaľovanú obeť i pokrmovú obeť, obetoval svoju úliatbu a vykropil na oltár krv svojich obetí spoločensťva. Bronzový oltár, ktorý stál pred Hospodinom, dal odsunúť pred chrám, spomedzi nového oltára a domu Hospodinovho a postavil ho nabok na sever od nového oltára (1. Kráľ 16, 14).*

Bratia a sestry – to bola národná a náboženská tragédia, ktorá mala neskôr ohromné následky. Jednoducho odsunieme vieru v Pána Boha bokom, dnes je už nemoderná, nepotrebná a zavedieme miesto nej niečo úplne iné. To je ovocie za tie spolky, ktoré sú čertove volky. Byť niekomu nezdravo lojálnym, pochlebovačným, znamená to stavať toho človeka vo svojom rebríčku hodnôt nad Pána Boha a jedná sa potom o porušenie 1. Božieho prikázania. Ale to je daň za pochlebovačstvo. Kráľ Acház bol nezdravo lojálny Asýrii.

Aj my na Slovensku vieme, o čo sa jedná. Donedávna sme nezdravo pochlebovali Moskve. V tejto súvislosti sa v nedávnej dobe hovoril vtip. „Človek kráča za snečného dňa s rozprestretým dáždnikom po Václavskom námestí v Prahe a následne ho stretne ďalší človek, ktorý nechápavo krúti hlavou: „Človeče, prečo máte rozprestretý dáždnik, veď neprší.“ Nato človek odpovie: „Tu neprší, ale v Moskve áno.“

Aj vtedy na znak lojality sme museli vieru odsunúť nabok. Byť kresťanom bolo nemoderné, pretože podľa učenia Karola Marxa bolo náboženstvo ópium ľudstva. V rôznych historických obdobiach sa snažili mnohí ľudia o to, aby bola viera v Hospodina odsunutá nabok ako nemoderná. Počas francúzskej revolúcie bol zmenený kalendár. Už sa nemal počítať letopočet od narodenia Krista, ale od začiatku francúzskej revolúcie. Lenže tento experiment

nevyšiel. Podobne v Sovietskom Zväze mala byť viera v Hospodina úplne zničená, odsunutá nabok. Vygumovaná z mysli a srdca ľudí. Počas vládnutia Stalina dokonca boli dni v týždni premenované. Pretože ktorí viete po rusky, nedela sa povie v ruštine „voskrisenie“ – čiže vzkriesenie. Preto sa táto náboženská zmienka musela odstrániť z kalendára. Dni boli jednoducho premenované a začali sa označovať iba číslicami od 1 až po 7. Ale po pár rokoch sa ani tento experiment neujal.

Dnes by sme mohli hovoriť o modernom novopohanstve. Môžeme diskutovať o tom, nakoľko máme, či nemáme byť lojálni Bruselu, ako k hlavnému mestu Európskej únie. Ale vidíme tie rôzne tendencie, ktoré nás znepokojujú. Vidíme dlhoročný problém postaviť vianočný stromček na Bruselskom námestí, aby nepoburoval iné kultúry. Vidíme v Nemecku fungujúci systém, že cirkevné zariadenia nesmú byť označované kresťanskými symbolmi, aby nepohoršovali iné vyznania. Kríže z talianskych škôl zase zmizli, aby nepohoršovali ľudí bez vyznania a tak podobne.

Odsúvame akosi moderne vieru v Hospodina bokom a čo miesto toho propagujeme? Ezoterika, okultizmus, veštice, horoskopy, červené stužky, liečivé krištále a tak ďalej. Toto je dneska moderné a Ježiš Kristus je odsunutý na vedľajšiu koľaj. On nie je pre dnešnú dobu príťažlivý a ani moderný. To bolo možno moderné pre stredovek, ale nie pre 21. storočie.

Bratia a sestry, Boh nikdy nenechá svoju cirkev bez pomoci. Všetky moderné trendy sa raz stanú staromódne a ľudská duša nikdy nebude spokojná, jedine ak sa bude uberať cestou k Pánu Bohu, hovorí cirkevný mysliteľ Augustín. Pretože plnosť srdca, pokoj duše, vnútorná radosť, tieto hodnoty neponúka ani svet, ani sekty. Tieto hodnoty sú darom jedine Ducha Svätého. Ak On žije v mojom živote, potom tieto hodnoty budú jeho trvalou súčasťou.

Napriek tomu všetkému, čo sa v dnešnej spoločnosti „zdôrazňuje ako moderné“, chcem povedať, že byť veriacim, chodiť do cirkvi, patriť Kristovi sa skutočne opláti. Apoštol Pavol hovorí o cirkvi: *A postavil si cirkev slávnú, bez poškvrný, bez vrásky a bez čohokoľvek podobného, aby bola svätá a bez úhony (Ef 5, 27).*

Prečo je cirkev stále taká dôležitá?

1. Je to jediná organizácia, ktorá sa ešte stále zaoberá otázkami ako spasenie, smrť, súd, milosť, nebo, peklo. Ľudstvo sa dnes týmito otázkami už prestáva zaoberať. Načo spása po smrti, keď si vystačím s týmto životom? Z toho potom vyplýva, aby som si ukradol čo najväčší krajec koláča pre seba. Že k tomu použijem nekalé cestičky, nevadí, veď účel predsa svätí prostriedky. Takto dnes rozmýšľa ľudstvo.

Alebo dnes sa zvykne hovoriť: „Kto do teba kameňom, ty doňho balvanom.“ Nejaká láska, súcit, milosrdenstvo – to sa už nenesie. Dnes je dôležité z človeka vyťažiť maximum. Ak nie si lojálny, si prepustený.

Jedine kresťanská cirkev prízvukuje, že za svoj život si nesieme zodpovednosť pred Pánom Bohom. Že zo spôsobu života sa raz budeme pred Božím trónom zodpovedať. Tento akcent súčasná spoločnosť stratila. K hlbším hodnotám života, k vnútornému sebazpoznaniu nás vedie jedine Pán Ježiš Kristus.

2. Cirkev ponúka ľudskému životu hodnotu a dôstojnosť. Žijeme v sekulárnej kultúre, ktorá prispieva k nášmu vnútornému pocitu bezcennosti. Cirkev proti tomuto negatívne posolstvu zdôrazňuje Božiu lásku a prijatie. Stretávam sa s ľuďmi, ktorí sú zo všetkého frustraní. Nevidia svoj zmysel v tejto spoločnosti. Niektorí sa cítia nepotrební, možno ako nejaké malé bezvýznamné koliesko vo veľkom stroji. Ak niekto príde o prácu, či prepuknú vážne zdravotné problémy, potom sa stáva zbytočným. Ale Božie slovo nám hovorí, že každý je osobne Pánom Bohom milovaný. Žijeme na tomto svete, pretože Boh má s nami svoj plán. Všade sme pre Boha potrební a Božia láska vnútorne mení naše postoje k iným.
3. Je morálnym a duchovným kompasom. Súčasná spoločnosť odmietla všetko, čo je absolútne a vrhla sa do mora relativizmu. Všetko sa dá spochybniť. Neexistuje univerzálna pravda. Aj ty máš pravdu, aj ja mám pravdu, aj on má pravdu. Do takéhoto chaosu sa dostala dnešná spoločnosť. Ale cirkev stále stojí na

pevnom základe Božieho slova, ktoré je nadčasové, aktuálne a prihovára sa k našim srdciam. Kristus Pán nám hovorí: „Bezo mňa nič nemôžete činiť“. A kresťan vyznáva: Všetko môžem v Kristovi, ktorý ma posilňuje.“

4. Stretávame sa tam so súcitom, uzdravením a spoločenstvom. V cirkvi sme si všetci rovní. Tam, kde Boží Duch pracuje, nachádzajú sa synovia a dcéry Božie. Pán Ježiš nás učí milovať ľudí, aj nepriateľov. To je niečo, čo svet nepozná. Žiadny človek v sebe túto silu nenájde, iba posilňovaný a plnený Božou silou. Ako kresťania sa dokážeme skláňať k človeku, ktorý je postihnutý, ktorý je nepochopený, opustený, alebo má iný problém života. Môžeme sa s ním modliť. Skrátka vidíme v tom druhom Krista. Veď On sám povedal: „Čokoľvek ste urobili jednému z týchto ľudí, mne ste urobili.“
5. Na rozdiel od iných organizácií na tejto zemi cirkev stále motivuje svojich členov k nepretržitému a cielenému úsiliu priniesť soľ do tohto sveta, ktorý už dávno stratil svoju slanosť. Preto kresťania odchádzajú na misie, stavajú škôlky, školy, nemocnice, sirotince, rehabilitačné centrá, starobince a podobne. Úsilie pomôcť druhému a priniesť vieru skrze lásku, je pre každého z nás výzvou.

Byť veriacim kresťanom je teda viac moderné a potrebné v 21. storočí, ako kedykoľvek predtým. Neodsúvame teda svoju vieru, ale pevne sa držíme Krista. Je to skutočne veľmi potrebné a moderné.

AMEN.